

РЕШЕНИЕ

№ 1848

гр. София, 12.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-В СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Анелия Маркова

Членове: Пепа Маринова-Тонева
Ирина Стоева

при участието на секретаря Юлиана Ив. Шулева
като разгледа докладваното от Анелия Маркова Въззивно гражданско дело
№ 20221100500824 по описа за 2022 година

Производството е по чл.258 и следв. ГПК.

С решение № 20200901 от 20.10.2021 г. на СРС, Второ ГО, 179-ти състав по гр.д.№ 43534 по описа за 2020 г. на се: **ОСЪЖДА** „У.С.Б.“ ЕООД да заплати на Д. Т. К., на основание чл. 200, ал. 1 от К. сумата от 15000 лв. в обезщетение на неимуществените вреди – болки и страдания, настъпили като резултат от трудова злополука на 30.11.2019г., установена Разпореждане от №29925/16.11.2020г. на ТП на НОИ С., изразяваща се в частична ампутация на крайната фаланга на втори пръст на дясната ръка и увреда на дорзалната апоеневроза на трети пръст на дясната ръка с ведно със законната лихва от 30.11.2018г. до изплащането на сумата, като ОТХВЪРЛЯ иска по чл. 200, ал. 1 от К. за обезщетение на неимуществени вреди за разликата над 15000 лв. до предявения размер от 20000лв.

В тежест на ответника са възложени разноските на основание чл.78, ал.6 ГПК.

Постъпила е въззивна жалба от „У.С.Б.“ ЕООД, ответник пред СРС.

Решението се обжалва в частта в която претенцията на ищеца по

чл.200,ал.1 КТ е уважена за сумата от 15 000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди за търпени болки и страдания, настъпили в резултат на трудова злополука, ведно със законната лихва, считано от 30.11.2019 г. до изплащане на сумата.

Решението се обжалва и в частта за разноските.

Излагат се доводи за допуснати процесуални нарушения, състоящи се в това, че СРС не се бил произнесъл в рамките на обявения доклад по чл.146 ГПК. Твърди, че не бил конкретизиран размера на иска, както и не било уточнено дали се поддържа искането за присъждане на мораторна лихва в размер на 15 989 лв. за периода от датата на трудовата злополука до датата на исковата молба. Защитата на ответника била компроментирана, тъй като не му били връчени всички молби на ищеца. Освен това съдът не бил установил обективната истина като бил кредитирал едностранно събраните по делото гласни и писмени доказателства. Твърди, че до момента на прекратяване на ТПО с ищеца на работодателя не били представени доказателства за трудовата злополука. Сочи, че в болничните листове, представени от ищеца, злополуката не била отразена като трудова. След изтичане на срока по двата болнични листа, ищецът се явил на работа. Тъй като болничните листове били официални удостоверителни документи, то за работодателя не възниквало задължение да се регистрира трудова злополука. Сочи, че едва месец и половина след прекратяване на ТПО и близо осем месеца след инцидента, ищецът бил отправил покана до ответника за заплащане на обезщетение. Именно по този начин ответник научил за трудовата злополука. С оглед на това ответникът не могъл да събере данни за наличие на трудова злополука, ТПО с всички работници от Звеното в гр.София били прекратени. Сочи, че към настоящия момент на ищеца не било предлагано заплащане на обезщетение, което да изхожда от представител на ответника. Въз основа на подаденото от ищеца в НОИ заявление на 01.10.2020 г. била извършена проверка при която било установено, че ответника води коректно регистъра на трудовите злополуки. Установило се, че ищецът е осигурен за всички осигурителни рискове, както и, че ищецът бил инструктиран. НОИ установил, че ищецът с действията си по време на злополуката е нарушил чл.126, т.6 КТ и чл.33 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд и т.10 от Инструкция № 5 за безопасна работа на работник на автомобил, обслужващ контейнер за битови отпадъци /сметосъбирач/. В резултат на извършеното

разследване на злополуката НОИ издал разпореждане № 29925 от 16.11.2020 г. с което злополуката, станала на 30.11.2019 г. била приета за трудова на основание чл.55, ал.1 КТ. Разпореждането било връчено на 24.11.2020 г. Затова счита, че СРС неправилно е приел, че ищецът не бил допринесъл за злополуката по смисъла на чл.201, ал.2 от КТ поради проявена груба небрежност. Счита, че по делото било безспорно доказано, че настъпването на инцидента не се дължи на дефект на устройството /надстройката/ на специализирания автомобил, а на неполагането на необходимата грижа и внимание при боравенето с това устройство.

Иска се обжалваното решение да бъде отменено и съдът да постанови друго с което да отхвърли като неоснователен и недоказан така предявения иск или да намали отговорността на ответника-работодател поради допуснатата груба небрежност от страна на ищеца при настъпване на злополуката.

По въззивната жалба е постъпил **отговор от ищеца пред СРС – Д. Т. К.**, в който се излага становище за неоснователност на въззивната жалба и правилност на първоинстанционното решение в частта в която претенцията е била уважена. Счита, че не са допуснати сочените от въззивника процесуални нарушения, които да накърнят правото на защита на ответника, тъй като уточнението на иска, включващо и увеличението на размера на претенцията били връчени на ответника ведно с исковата молба. В подкрепа на тезата си сочи, че това се установявало от съдържанието на отговора по исковата молба с който отговор ответникът взел становище и по изменението на иска. В този смисъл непълнотата на доклада не водело до съществено нарушение. Твърди, че доводите за нарушение на материалния закон били неверни и необосновани, тъй като противното се установявало от събраните по делото доказателства. От същите се установило, че ответника е знаел за злополуката. Освен това знанието за трудовата злополука не било съставомерен елемент на нормата на чл.200 КТ. Твърди, че доводите във въззивната жалба били неубедителни, недостойни и позорни за работодателя, тъй като се касаело за човешко здраве, човешка съдба. Твърди, че не е налице съпричиняване; такова не било доказано. От свидетелските показания се установило, че ищеца е бил професионалист и е знаел как да борави със съоръженията. От показанията на свидетеля Д., който бил колега на ищеца, се установило, че камиона, който е причинил злополуката е бил в неизправност. Претендират се

разноски.

По допустимостта на въззивната жалба:

Въззивникът е уведомен за решението на СРС, на 28.10.2021 г. Въззивната жалба е подадена на 08.11.2021 г.

Следователно същата е в срока по чл.259, ал.1 ГПК; налице е правен интерес от обжалване.

Въззивната жалба е допустима.

В частта в която претенцията на ищеца по чл.200, ал.1 КТ е отхвърлена, решението като необжалвано е влязло в сила.

Решението е поправено с решение от 06.12.2021 г. по реда на чл.247 ГПК относно датата на злополуката като същата е от 30.11.2019 г. Срещу това решение не сме сезирани с жалба.

По основателността на въззивната жалба:

Съгласно чл. 269 ГПК въззивната инстанция се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част.

По останалите въпроси – само доколкото са посочени в жалбата.

След служебно извършена проверка въззивната инстанция приема, че първоинстанционният съд се е произнесъл във валиден и допустим процес:

Действително, с първоначалната искова молба от ищеца се претендира обезщетение в размер на 10 000 лв. за претърпените неимуществени вреди вследствие на трудовата злополука, състояла се на 30.11.2019 г. като искът е бил предявен срещу прокуриста и управителя на работодателя.

Впоследствие с молба от 14.10.2020 г. /по пощата/ в изпълнение указанията на съда, ищецът е уточнил, че претенцията му е насочена, както срещу работодателя, така и срещу неговите представители – прокурис и управител.

На ответниците физически лица е бил връчен препис от исковата молба ведно с приложенията към нея, т.е. с уточненията.

На 14.01.2021 г. е депозиран отговор по исковата молба от работодателя, който е уведомил съда за настъпилата промяна в наименованието и представителството на дружеството, както и, че между

страните е образувано и друго дело на същото основание, а именно: гр.д.№ 60530 по описа за 2020 г. на СРС, 72-ри състав.

След оттеглянето на пълномощното на първоначалния процесуален представител на ищеца, новоупълномощената адв.Г. **с молба от 25.03.2021 г.** е оттеглила претенцията по чл.200, ал.1 КТ по отношение на физическите лица С.Р. и К.Т. като искът се счита предявен само срещу работодателя с ново наименование – „У.С.Б.“ ЕООД /с предишно наименование „Е.С.С.Б.“. С тази молба на основание чл.214 ГПК е направено изменение на иска в посока увеличение като вместо 10 000 лв. се претендират 20 000 лв.

СРС е прекратил производството по отношение на ответниците физически лица, както и е допуснал изменение на така предявеният иск като същият се счита за сумата в размер на 20 000 лв. ведно със законната лихва от 30.11.2019 г. виж л.69 по делото пред СРС.

Действително, за публичното съдебно заседание, състояло се на 29.03.2021 г. ответникът /работодател/ не е бил редовно призован. В този смисъл е и разпореждането на СРС от 31.03.2021 г. /л.74/. Със същото разпореждане е наредено на ответника да се връчи препис от исковата молба, приложенията към нея и уточняващата молба от 25.03.2021 г., както и е указано на ответника, че може да подаде отговор по исковата молба в срока по чл.131 ГПК.

От приложената по делото призовка до ответника /л.75/ се установява, че указанията на съда са изпълнени, респ. връчени са на ответника съответните преписи, вкл. допълнителната молба от 25.03.2021 г. А това се потвърждава и от подадения отговор от дружеството-ответник /л.78 и следв. от делото пред СРС/. Изложеното в отговора е аналогично на доводите във въззивната жалба с която сме сезирани с изключение на направения довод относно „неяснотата на мораторната лихва“ по отношение на която в срока по чл.131 ГПК възражения от ответника не са направени.

В първото по делото публично съдебно заседание, състояло се на 10.05.2021 г. пълномощникът на ответника е заявил, че няма възражение по доклада по чл.140 ГПК, обективиран в определението от 23.02.2021 г. като същият е допълнен с възражението на ответника за допуснатата груба небрежност на работника при настъпването на злополуката като е указано на ответника, че носи тежестта за доказване на това обстоятелство/виж л.85 по

делото пред СРС/.

Относно доводите на въззивника във връзка с „мораторната лихва“:

С поправената искова молба от 25.11.2020 г. /л.29 пред СРС/ ищецът е претендирал законна лихва от предявяване на исковата молба – 10.09.2020 г. до окончателното плащане на сумата.

С молбата от 25.03.2021 г. под формата на изменение на иска е поискано присъждане на мораторна лихва в размер на 15 989 лв. за периода от датата на трудовата злополука – 30.11.2019 г. до датата на подаване на иска – 10.09.2020 г. Претендирана е и законна лихва от исковата молба до окончателното плащане.

Съгласно чл.214, ал.2 ГПК не се смята за увеличение на иска прибавянето на изтекли лихви.

Присъдена е законна лихва от датата на увреждането до окончателното изплащане, както и повелява нормата на чл.200 КТ. Поради което въпросът за мораторна лихва не стои на обсъждане.

При това положение настоящата инстанция не намира да са допуснати сочените от въззивника груби процесуални нарушения, които да водят до недопустимост на така постановения съдебен акт.

/След служебно извършена проверка по деловодната система на СРС съдът констатира, че гр.д.№ 60530 по описа за 2020 г. на СРС, 72-ри състав е прекратено с влязло в сила определение от 12.03.2021 г. на основание чл.126, ал.1 ГПК/.

По доводите във въззивната жалба:

За да постанови решение в обжалвания смисъл, СРС е приел, че са налице кумулативно дадените предпоставки на чл.200 КТ. Освен това отговорността на работодателя била обективна и безвиновна. Съгласно константната съдебна практика, при влязло в сила разпореждане с което злополуката била призната за трудова, съдът бил обвързан от същото и не можел да пререшава въпроса дали злополуката е трудова, както и за причинната връзка между злополуката и настъпилите увреждания. В процеса били събрани достатъчно доказателства за причинените на ищеца болки и страдания, представляващи неимуществени вреди вследствие на

претърпяната от ищеца трудова злополука. Размерът на обезщетението е определен на основание чл.52 ЗЗД като според съда справедливия такъв възлизал на 15 000 лв. Възражението на ответника за допусната от ищеца груба небрежност е прието за недоказано и неоснователно. Присъдена е законна лихва от датата на увреждането до окончателното изплащане.

Софийски градски съд, действащ като въззивна инстанция споделя мотивите на СРС поради което по арг. от чл.272 ГПК същите следва да се считат и за мотиви на настоящето решение.

Съгласно чл. 200, ал. 1 КТ за вреди от трудова злополука или професионална болест, които са причинили временна неработоспособност, трайно намалена работоспособност 50 и над 50 на сто или смърт на работника или служителя, работодателят отговаря имуществено независимо от това, дали негов орган или друг негов работник или служител има вина за настъпването им.

Следователно, за да бъде основателен настоящия иск е необходимо да са налице четири кумулативно предвидени предпоставки: наличие на трудова злополука, временна неработоспособност на работника, причинна връзка между злополуката и настъпилите вреди и вреди.

Отговорността на работодателя по чл.200 КТ е обективна, безвиновна отговорност, която се носи независимо от това, дали работодателят, негов орган или друг негов работник или служител имат вина за настъпването на вредите.

Следователно знанието за трудовата злополука не попада в кумулативно дадените предпоставки за уважаване на претенцията по чл.200 КТ.

При положение, че е налице влязло в сила разпореждане № 29925 от 16.11.2020 г. на НОИ, ТП-София-град за признаване на злополуката като трудова, то доводите на въззивника в противен смисъл правилно не са били разгледани от СРС, не ще бъдат разгледани и от настоящата инстанция. Съдът е обвързан от влязлото в сила разпореждане № 29925 от 16.11.2020 г. на НОИ, ТП-София-град и не може да пререшава въпросите за наличие на трудова злополука, както и за причинната връзка между злополуката и настъпилите увреждания.

Дали работодателят е водил надлежно регистъра за трудовите

злополуки, също не може да повлияе на изхода на спора.

По възражението на ответника за съпричиняване:

Съгласно чл. 201. Ал.(2) КТ отговорността на работодателя може да се намали, ако пострадалият е допринесъл за трудовата злополука, като е допуснал груба небрежност.

При трудовата злополука има съпричиняване, когато работникът извършва работата без необходимото старание и внимание и в нарушение технологичните правила и на правилата за безопасност. Това съпричиняване обаче не може да доведе до намаляване на дължимото обезщетение от работодателя. Намаляване на отговорността на работодателя може да има само при съпричиняване при допусната груба небрежност - липса на елементарно старание и внимание и пренебрегване на основни технологични правила и правила за безопасност.

В трайната съдебна практика на ВКС се приема, че груба небрежност при трудова злополука е налице, когато пострадалият е предвиждал настъпването на неблагоприятните последици, но се е надявал, че няма да настъпят или че ще ги предотврати. Приема се, че грубата небрежност е тежко нарушаване на дължимата грижа при положение, че пострадалият е могъл да я съблюдава в конкретната обстановка, каквото един обикновен човек, поставен в същата обстановка не би могъл да го допусне. Именно поради факта, че пострадалият участва в увреждането, това му поведение следва да бъде отчетено при определяне на дължимото се обезщетение, тъй като колкото повече едно лице би допринесло за настъпване на вредата, толкова по - голямо следва да е неговото участие в нейното обезщетяване. За да е налице проявена груба небрежност следва да се установи липса на елементарно старание и внимание и пренебрегване на основни технологични правила и правила за безопасност от пострадалия.

Действително, в разпореждане № 29925 от 16.11.2020 г. на НОИ, ТП-София-град с което е приета процесната злополука за трудова, е посочено, че работникът /ищец/ е допуснал нарушение на чл.33 от ЗЗБУТ и чл.126, т.6 от КТ, както и т.10 от Инструкция № 5 за безопасна работа на сметосъбирача, касаеща задължение на работника да осигури собствената си безопасност и здраве от инциденти по причини неравности на терена, дупки, открити канализационни шахти и/или движещи се МПС.

Същевременно, обаче, по отношение на работодателя е констатирано нарушение на чл.3, т.1 и т.2 и чл.12 от Наредба № 5 от 11.05.1999 г. за реда, начина и периодичност на извършване на оценка на риска, както и „при оценяване на риска да се осигурява обхващане на всички аспекти на трудовата дейност с цел установяване на всички възможни опасности и рискове.

При това положение съдът намира, че при съобразяване с цитираната нормативна уредба в разпореждането от 16.11.2020 г. се налага извод, че работодателят не е обхванал „всички аспекти на трудовата дейност с цел установяване на всички възможни опасности и рискове“, т.е. цитираните като допуснати нарушения от страна на работника, необхващат всички рискове, вкл. и този при който е реализирана конкретната трудова злополука. Това е така, защото не се установява злополуката да е предизвикана „от инциденти по причини неравности на терена, дупки, открити канализационни шахти и/или движещи се МПС“. Видно от посоченото в самото разпореждане, т.нар. вилици на които е бил закрепен празният контейнер са поддали, контейнерът се е изплъзнал от тях и паднал на земята, при което съборил пострадалия /ищеца/ на земята и притиснал дясната му ръка, като смачкал втория и третия пръст, виж л.61 по делото пред СРС. Именно това е посочено и в частта „Анализ на причините за възникване на злополуката“.

В горния смисъл са и показанията на свидетеля Д., разпитан на страната на ищеца, който е негов колега и непосредствен свидетел на злополуката.

От заключението на допуснатата, изслушана и приета съдебно-техническа експертиза /СТЕ/, е видно, че от техническа гледна точка при спускане към терена е възможно при наличие на някой или няколко фактори – неправилно поставен контейнер, при умора на материала, получени хлабини в захватите на вилиците, техните рамене и захватите към самия механизъм, или при механично нараняване на вилиците, а така също и при увреждане, изкривяване или умора на материала на захватите/конзолите на самия контейнер, да се получи поддаване, приплъзване и разкачване на контейнера от вилицата, в конкретния случай от дясната вилица.

Видно от отразеното в съдебния протокол от 20.09.2021 г. заключението на СТЕ не е било оспорено от нито една от страните. Настоящата инстанция го приема за компетентно изготвено, още повече, че

същото е изготвено след приемане на преписката по трудовата злополука.

Съдът намира, че показанията на свидетеля Х., разпитан на страната на ответника не оборват установения в преписката на НОИ, механизъм на злополуката, както и заключението на вещото лице Стоименов, изготвил заключението на СТЕ. Показанията не са подкрепят с нито едно от събраните по делото доказателства.

При прилагане на последиците от разпределението на доказателствената тежест, настоящата инстанция приема за правилен извода на СРС, че съпричиняването е недоказано от страна на ответника.

Относно размера на обезщетението:

По съответствието на присъденото от СРС обезщетение с критериите на чл.52 ЗЗД настоящата инстанция намира, че не дължи излагане на мотиви доколкото във въззивната жалба няма доводи по този въпрос, арг. от чл.269 ГПК. Само за пълнота на изложението ще посочим, че вследствие на злополуката ищецът е претърпял частична ампутация на крайната фаланга на втори пръст на дясната ръка с увреда на дорзалната апоневроза на трети пръст на дясната ръка водеща до отпадане на активната екстензия на крайната фаланга на трети пръст на дясната ръка, която е водещ горен крайник.

По разноските:

Пред първата съдебна инстанция:

При този изход на делото решението е правилно и в частта за разноските. Такива са присъдени на основание чл.78, ал.6 ГПК в полза на СРС.

Пред въззивната инстанция:

При този изход на спора **на въззивника разноси не се следват.**

Въззиваемият претендира разноси и такива са сторени за процесуално представителство – **адв.възнаграждение в размер на 3 000 лв., което му се присъжда.**

Водим от горното, Софийският градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20200901 от 20.10.2021 г. на СРС, Второ ГО, 179-ти състав по гр.д.№ 43534 по описа за 2020 г. на се: ОСЪЖДА „У.С.Б.“ ЕООД да заплати на Д. Т. К., на основание чл. 200, ал. 1 от К. сумата от 15000 лв. в обезщетение на неимуществените вреди – болки и страдания, настъпили като резултат от трудова злополука на 30.11.2019г., установена Разпореждане от №29925/16.11.2020г. на ТП на НОИ С., изразяваща се в частична ампутация на крайната фаланга на втори пръст на дясната ръка и увреда на дорзалната апоеневроза на трети пръст на дясната ръка с ведно със законната лихва от 30.11.2018г. до изплащането на сумата, както и в частта за разноските.

ОСЪЖДА „У.С.Б.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул.“****”, съдебен адрес: гр.София, ул.“****”, да заплати на Д. Т. К., ЕГН *****, гр.София, ж.к.“****”, сумата в размер на 3000 лв./три хиляди лева/ разноски за въззивната инстанция.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба при условията на чл.280, ал.1 и 2 ГПК пред ВКС на РБ в 1-месечен срок от връчването му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____